

VIROLET

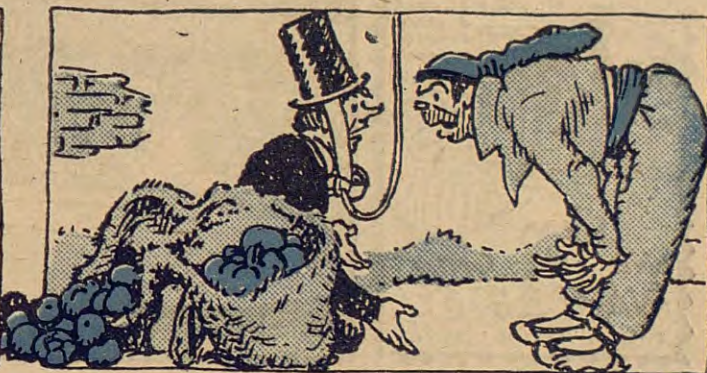
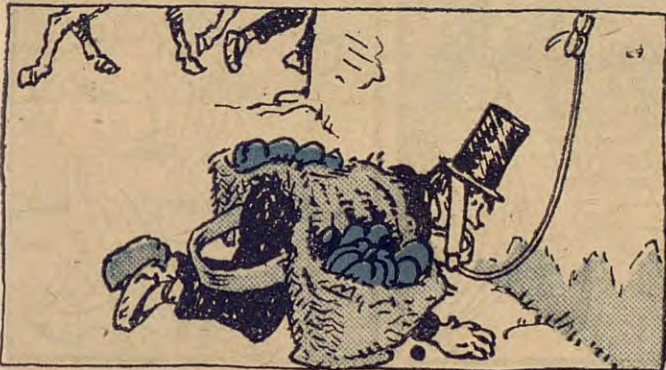
Els estudiants de Vich

Un pagès anava a Vich el dia de la fira, muntat en un simpàtic ase. Duia les alforges plenes de les coses que volia vendre i el cap de les que volia comprar.

En arribar a vila, deixà el burro lligat a una anella i ell se n'entrà a la taverna a beure un trago per a fer anar avall la pols del camí.

Això és cabalment el que esperaven dos endiastrats estudiants que des de feia estona l'espiaven, de la cantonada estant.

Sense fer remor van desfermar l'ase, i mentre l'un se l'enduia per a vendre'l a uns gitanos, l'altre va ocupar el lloc de la bèstia. Calculeu la sorpresa que va tenir el bon pagès quan sortí de la taverna!

I quan va sentir que el «nou ase» li deia: «Jo sóc un pobre estudiant que pels meus grans pecats estava castigat a tenir la figura de burro durant uns quants anys. Fa un parell de minuts que se m'ha acabat la condemna!»

«Ves en nom de Déu», va dir-li el bon pagès. I així ho féu l'estudiant sense fer-se pregar gaire, anant a trobar l'altre i fent-se ambdós un gran tip de riure.

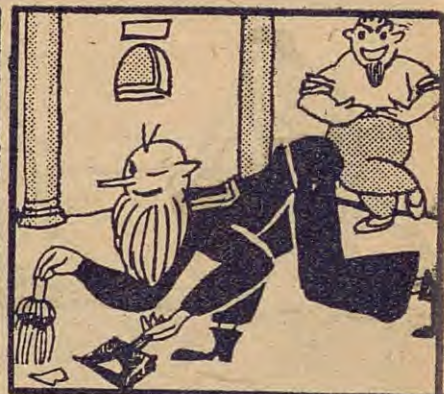
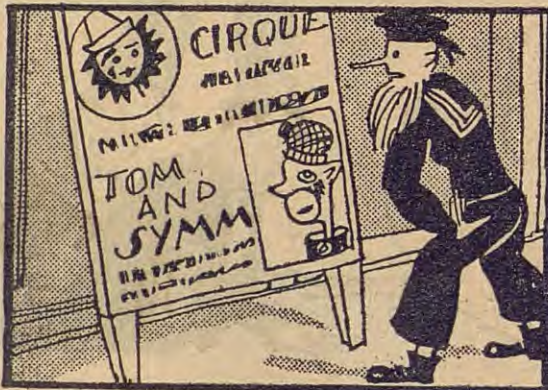
Mentrestant, el pagès va anar a la fira del bestiar a comprar un altre ase, i, fillats, el primer que trobà fou el seu que el tornaven a vendre aquells gitans.

El tanoca, estupefacte, se li acosta poc a poquet i li diu a cau d'orella: «Mano! Que ja has tornat a pecar? Qui no et conegui que et comprí!»

En Naciró debuta al Circ.

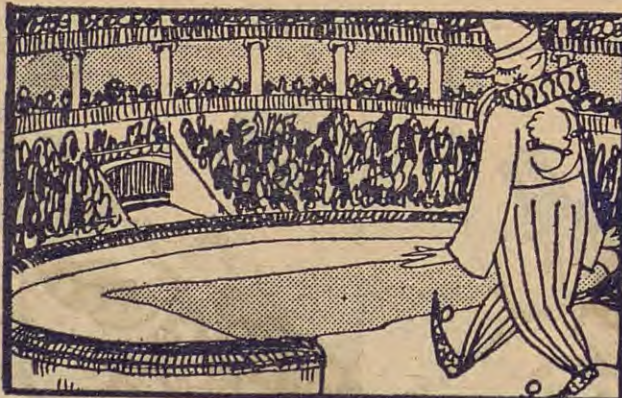
Així que desembarcà, en Naciró quedà boca-badat en contemplar Nova Yorck. Allò sí que era espantant! Però l'home tenia que buscar quelcom per a guanyar-se la vida i a això s'encaminà.

Al passar per davant d'un circ, se li ocorregué entrar per a demanar feina.

Però l'amo, tot mal carat, no li donà altre empleu que el de recollir papers.

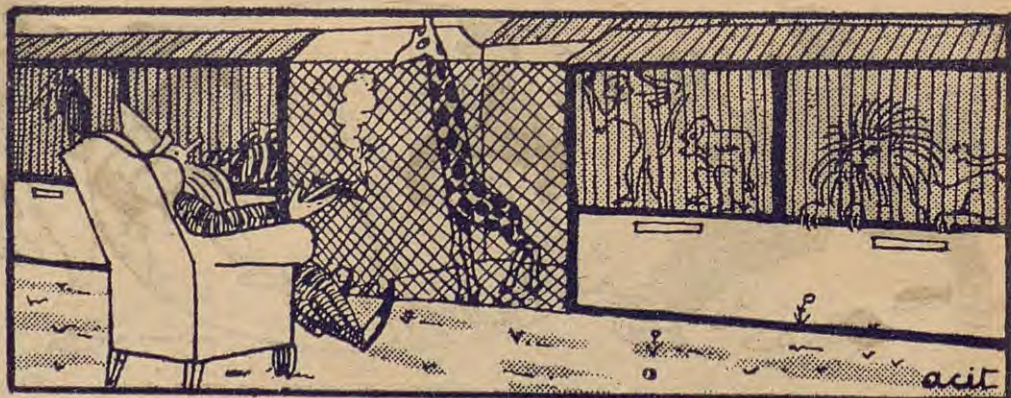
Més en Naciró començà la seva tasca amb unes gestes tan gracioses que l'empresari es trencava de riure.

...i decidí contractar-lo. Seguidament l'anuncià en el cartell amb unes grans lletres.

El dia del debut, el nostre heroi estava emocionadíssim, però, ben aviat, els aplaudiments unànims dels espectadors coronaren el seu treball.

...i tingué de passar-se una bella estona fent reverències.

I quedà proclamat pel públic, com un dels millors clowns.

Ço que més alegrà al nostre Naciró, fou que, gràcies al seu nou ofici, podia passar-se llargues hores contemplant les feres del Circ. I això, per a ell, no tenia preu. (Continuarà)

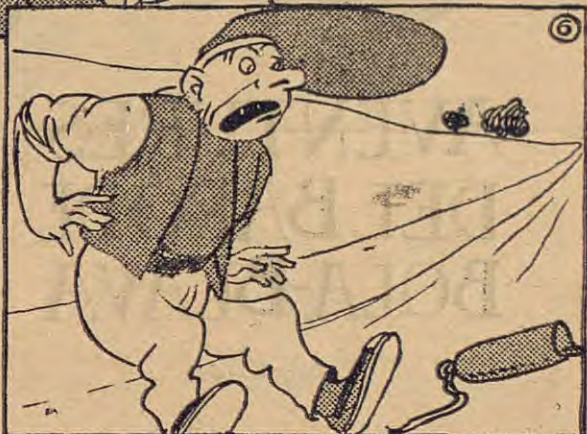

En Babau anava a fira amb l'intent de vendre un ruc i una vaca. Abans de sortir, la dona li havia dit: «Ara no siguis tan tou que et deixis enganyar». I encaterinat amb aquesta justa observació, en Babau no s'havia adonat que tres dels més temibles pillats l'estaven espiant.

Un dels lladregots s'havia compromès a pendre el ruc del pagès sense que aquest n'hagués esment. Per a aconseguir-ho, anà amb molta cura darrera d'en Babau, i amb gran traça lligà l'esquella del burret a la cua de la vaca i se n'endugué l'ase. Com que el pagès seguia oïnt els esquellots, no va tombar-se fins passada bona estona.

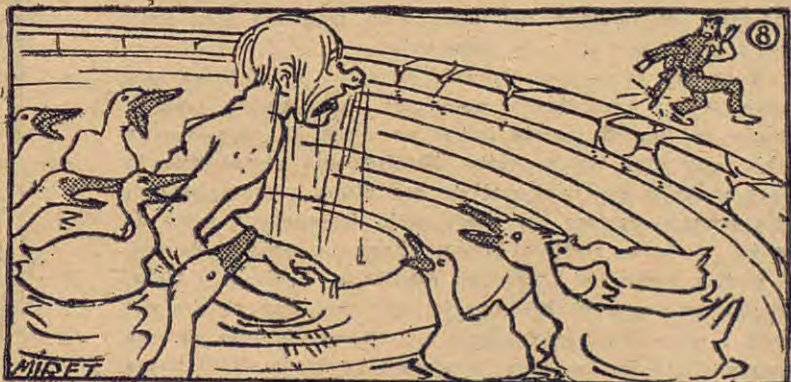

«Ja em penso qui—féu vist un home així i aixàs que en duia un, atravesant tot esverat el riu. Afanyeu-vos i encara l'atrapareu. Jo, mentrestant, us aguantaré la vaca». El pagès hi caigué de quatre... peus i el vell.—Precisament he deixà la vaca al vell que era un altre dels lladregots.

Ja podeu fer-vos càrrec del trastorn d'en Babau en veure's burlatl. Afortunadament sempre es troba alguna ànima compassiva. Un vell que, casualment (?) va trobar, li digué: «No duieu també un ruc, ja fa estona?» Sí—respongué en Babau, però me l'han pres».

Quan després de fer-se un tip de córrer i de cercar, en Babau, desenganyat, tornà a recollir la vaca, va trobar-se amb un nou fracàs: Li havien furtat la vaca! Sols, per mofa, li havien deixat l'esquella!

Tot perdut, en Babau tornava a casa desolat. En passar prop d'un estany, va veure un home que s'estirava els cabells, tot cridant: «Dissortat de mi, sóc el més desgraciat del món!» Malgrat tenir prou feina per ell, el pagès li preguntà, sol·licit: «Què us passa?» El cridaire respongué: «M'he assegut a reposar a la vora d'aquest estany i m'ha caigut a l'aigua un gran sac ple de monedes d'or».

«Això rai. Per què no us fiquem a l'aigua i el busquem?»—«L'aigua em fa por. El meu pare morí ofegat. Si vós volguessiu fer-me aquest favor, jo us donaria vint unces de les del meu sac». En Babau va pensar que ja que havia perdut la vaca i el ruc, valia la pena d'aprofitar aquella quantitat. Va despullar-se i cercà amb deteniment. Però com que no trobà res, aixecà el cap i... oh, dolor!, vegé que fins la roba i l'esquella se li enduïa l'home del sac, que ja haureu comprés que era el tercer lladregot.

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

(Continuació)

A l'instant, poso a l'escopeta una càrrega de pólvora i en lloc de plom, un grapat de pinyols de cireres de les quals em vaig menjar el tros bo tan de pressa com vaig poder. I, apuntant en mig del front i entre les dues banyes, vaig disparar. El cervol semblà vacil·lar un moment, més aviat desaparegué. Jo, quelcom defraudat, vaig seguir el meu camí per a reunir-me amb els companys.

Ja no em recordava d'aquest incident, al qual no vaig donar-hi cap importància, quan dos anys després torní a passar per aquell mateix indret en cerca de caça, car ja sabia que n'hi havia molta. Sentint una remor que la meva pràctica em feia conèixer era d'una peça major, em vaig amagar darrera un arbre amb l'escopeta a punt de fer foc. Aviat va sortir al clar del bosc que tenia al davant, el mateix cervo de l'aventura explicada. I dic el mateix, perquè ho era, però ben canviat per cert, car al cim del front i entre les banyes tenia un cirerer de més de dos metres d'alt! Es veu que la sembra havia arrelat i havia fructificat esplèndidament! Venint-me aleshores aquella anterior facècia a la memòria i considerant a l'animal com una propietat meua de molt temps enrera, vaig enviar-li una bala que l'estengué en terra. I heu's aquí com, d'un sol tret, vaig obtenir la carn i les postres, car l'arbre estava carregat d'unes cireres tan bones com mai en la vida n'havia menjat.

III MÉS HISTORIES DE CAÇA I ALTRES AVENTURES

Semblava ja una cosa fatal que sempre tenia d'ésser atacat pels animals més terribles en els moments precisos en que estava menys preparat per a plantar-los-hi cara. Així és que, una vegada que acabava de treure el pedrenyal de la meua escopeta per arreglar-lo, se'm presentà un ós que es llençava amenaçador a sobre meu. Vaig ésser ràpid i en un instant m'havia ja enfilat a un arbre proper per a tenir temps de preparar-me a la defensa. Per dissort, a l'enfil·lar-me, va caure'm el ganivet i no hi ha que dir que els dits eren insuficients per arranjar la pedra. L'ós es dirigí al peu de l'arbre esperant l'ocasió i jo mirava amb ràbia el ganivet clavat de punta en la neu. Per fi, se m'acudí una idea feliç. Tots ja sabeu que el sarró del veritable caçador és com una mena de calaix de sastre: hi ha de tot. El meu contenia també les coses més estranyes que en moltes ocasions m'havien fet força servei. Vaig registrar-lo i en treguí primer un capdell de cordill, després un tros de ferro corvat com un am i finalment una capseta de pega que, estant endurida pel fret, vaig tenir-la una estona entre les mans per a estovar-la. Immediatament que això s'obtingué, vaig lligar al cordill el tros de ferro, untant-lo de pega, i el vaig deixar caure a terra i sobre del ganivet. Amb la pega, aquest s'adherí desseguit al ferro i com que al contacte de l'aire la pasta formà com un ciment, em fou fàcil apoderar-me de nou de l'eina que tanta falta em feia. En efecte, tot just havia acabat d'arreglar la pedra d'es-

purnes, quan l'ós, cansat d'esperar, decidí intentar pujar a l'arbre. No cal pas dir que una de les meves encertadíssimes descàrregues féu perdre per a sempre a l'animal les ganes d'enfilar-se on no devia.

En una altra ocasió, em vaig veure atacat de tan aprop per un llop, que no tinguí altre remei, per a defensar-me, que enfonsar-li el puny en la gorja. Impulsat per l'instint de conservació, que és el que mana sempre en apurades circumstàncies, vaig enfonsar encara més el puny i més el braç, fins que la bèstia m'arribà a l'espatlla. Però, què devia fer, aleshores? La meva situació era terriblement compromesa. Si treia el braç, més que segur que el llop —disgustat com és de suposar per la meva intromissió— se'm tiraria al damunt per a fer devenir realitat ço que ja em prometien els seus ulls fulminants. D'altra part, no hi havia pas que perdre temps; un possible defalliment m'hauria sigut fatal. Així fou que vaig decidir-me a agafar-li les entranyes i estirar-les amb força, girant el llop del revés, com es sol fer amb un guant estret, i deixar-lo sobre la neu més mort que tots els difunts.

veig que està detingut davant un ramat d'alguns centenars de perdius. Vaig per preparar-me, agafant l'escopeta... i me n'adono que aquesta em mancal. Era una viva llàstima tenir que abandonar ocasió tan propícia! Jo que si que m'apropo encara més al bon perdiguer i li dic baix, baixet, a cau d'orella:

—Quiet aquí i espera que torni!

El gos em mirà d'una faisó especial, com demostrant-me que m'havia perfectament comprés i jo cuití a anar-me'n en cerca de ço en tan mala hora oblidat. El camí era molt llarg, però la meva impaciència féu que el recorregués relativament depressa. Vaig agafar l'escopeta, vaig comprovar que tot funcionava bé i vaig emprendre de nou la ruta que, en veritat, tinc de dir que fou molt més llarga que a la baixada, car la fatiga del bon pas que havia portat fins aleshores, m'obligà a caminar molt més a poc a poc. Per fi i creient que tal cansanci no em serviria per a res, car de segur que el gos ja se n'hauria anat cap a casa, arribo a l'indret on l'havia deixat i—oh, cosa excepcional, única,— me'l veig que, en la mateixa posició en què l'havia aban-

Es veritat que en totes aquestes ocasions vaig vèncer gràcies al meu valor i a la meva presència d'ànim. Són, en veritat, aquestes, dues gran qualitats. Però no vull ésser tan presumit i tan poc verídic que no declari que moltes vegades res hauria fet d'elles sense l'ajut o la col·laboració dels meus admirables gossos i cavalls. D'uns i altres en podria explicar coses que semblen impossibles, més que, sots la meva paraula formal, podeu creure que són gestes rigurosament històriques. Si per mostra diuen que n'hi ha prou amb un botó, jo us en presentaré un parell o tres per a que us feu més càrrec del mostruari general.

Tenia un gos perdiguer tan infadigable, tan intel·ligent, tan discret, tan... tot el que us podeu imaginar que pot atresorar un ca fidel, que tothom que el veia me l'envejava. El mateix em servia plovent que fent bon temps; de dia que de nit. De nit li lligava una llanterna a la cua i podia caçar tan o millor que en ple sol. Veureu que amb aquest tresor de bèstia vaig sortir un dia a fer destroça de les aus que necessitava per a barrejar amb unes cols esplèndides que m'havien regalat. Per una d'aquestes coses inexplicables, m'havia oblidat... (no us en rigueu pas, car tothom té una badada un jorn o altre), m'havia descuidat l'escopeta! Jo, atrafegat en seguir les curses esbogerrades d'aquell esplèndit ca, ni menys me'n vaig adonar en tot el camí. De prompte, veig que camina a poc a poc, com per a sorprendre la víctima, m'hi acosto amb gran cura per a no malbaratar l'actuació del més excel·lent dels gossos i

donat, estava espiant, sense perdre-les de vista, a les confiades perdius, que s'entretenien passejant. Aleshores li crido:

—Saltat!

I el pobre animaló surt ràpid de la seva parada i aixeca la caça; jo encaro l'escopeta i una dotzena de les cobejades aus vingueren a culminar l'extraordinària feta del meu gos fenomenal.

De totes maneres, tinguí una gossa llebrera les qualitats de la qual poden ben bé fer costat a les del perdiguer suara citat. Però entre totes, ressaltava d'una manera notable la seva espaterrant lleugeresa. Quan agafava l'arrencada, allò no era córrer, era volar. Per a sortir a caçar amb ella, jo devia forçosament anar a cavall; altrament, malgrat la rapidesa de les meves cames, no m'hauria pas sigut possible seguir-la. No us diré més que, vàries vegades, havia perdut la llebre perseguida, car l'avençava massa en la cursa empresa. Doncs, en una ocasió, em passà un fet que de moment em resultà del tot incompreensible. La gossa perseguia una peça que em va semblar magnífica, més magnífica encara perquè no es deixava pas aconseguir. Si algun moment semblava perdre terreny, el reprenia seguidament amb major daler que abans. Com que mai vaig trobar l'instant propici per a disparar, em refiava que, cansada per la persecució implacable de la meva gossa, no tardaria a posar-se'm a tret. Però ja el meu cavall estava fadigat i deguí aturar-lo per a que reposés.

(Continuarà)

L'aprenent està de broma car va fumant com un home.

Amb el cigar la cua encén del simi del circ que està pacient.

Mentre de greu dolor clama, s'aopressa a apagar la flama.

I un cop ho ha ben aconseguit es llença com mai esperit...

...damunt del bromista i amatent li pren l'ampolla d'aiguarent...

...que tragueja amb tan gran dale que ben avyat no en queda ré.

L'aprenent clava estirada a la cua, é, molt irada...

...la bèstia s'hi abraona llesta trencant-li el frasc per la testa.

Un senyor que per allí rau a tals raons vol posar pau.

Però el micus ho pren a tort i li arrebossa l'alt tarot.

Que ben tost amb certa pressió esdevé com un acordió.

Prou s'asbrava el bon ciutadà pro el simi sap bé de para.

Molt ràpid, des de darrera li arrenca la cabellera.

«—Vet-aquí ço que hi he guanyat! Tot per haver-me enredat!»

S'acosta el ferreny domador i desfilen el noi i el senyor.

«—Es veritat que jo he robat, però un bon micus se n'han endut.»

EL DILLUNS DEL CARBONER

(Metamorfosis)

A les 8 del matí.

A les 10.

A les 3 de la tarda.

A les 6.

UN PINTOR ANIMALISTA

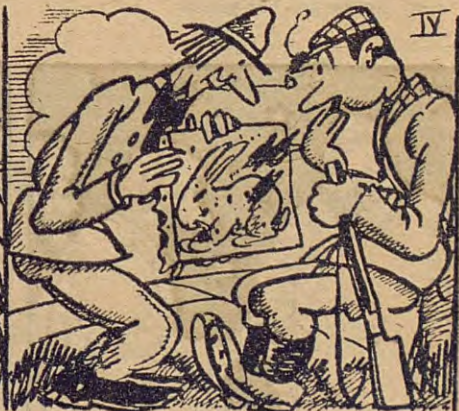
Un servidor, és pintor i ven les teles a molt bon preu, sense necessitat de llogar un saló per a exposar-les. Ara els explicaré com ho faig: Me'n vaig al camp en època de caça...

Agafó una tela en què hi hagi pintada una llebre en un fons de verdura, la col·loco degudament i espero que faci l'efecte.

De seguida, ve un caçador, que en veure la llebre, li apunta l'escopeta i li engega els dos canons, l'un darrera l'altre, deixant la tela feta una llàstima.

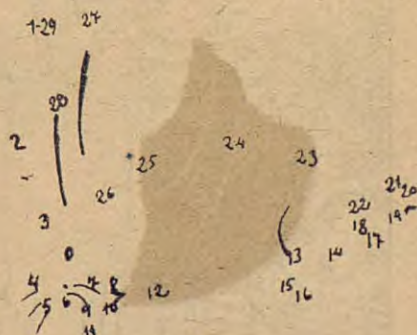

Allavors, jo no tinc altra feina que epresentar-li el compte de l'obra d'art. No cal dir que el pobre caçador paga emocionat el compte, i s'emporta satisfet el quadre, tot pensant que avui ha sigut més afortunat que els altres dies, doncs, al menys, ha pogut caçar un conill, encara que sigui pintat i l'oli.

IEROGLIFIC

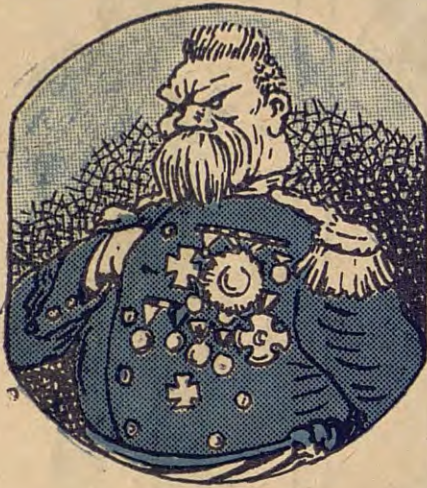

ENTRETENIMENT

Resseguiu correlativament els números sortirà el perfil d'un animalò molt simpàtic

EL MAL HUMOR DEL GENERAL

Aquest era un general en el fons tot un bon home, però amb un gènit infernal.

Doncs, un dia es va morir... Un home de tan mal gènit, ves qui ho havia de dir!

Al cel se'n puja al moment car ja he dit fa una estoneta que era persona excel·lent.

Al ser allí, en poca estona, l'angelet del guardarroba li don vestit i corona.

Més fou de seguit notat el mal humor que gastava el novíssim benaurat.

Els companys, prou li ensenyaven els esplèndids panorames que des d'allí s'observaven...

Tot era en val! El general sentia com qui sent ploure la música celestial.

Per fi exclamà un benaurat: «Com pot ésser que, fins ara, feu tan «ferrenyo» el posat?»

«Tafoil—digué.—Això us estranya? La corona que m'heu dat m'apreta i em fa migranya!»